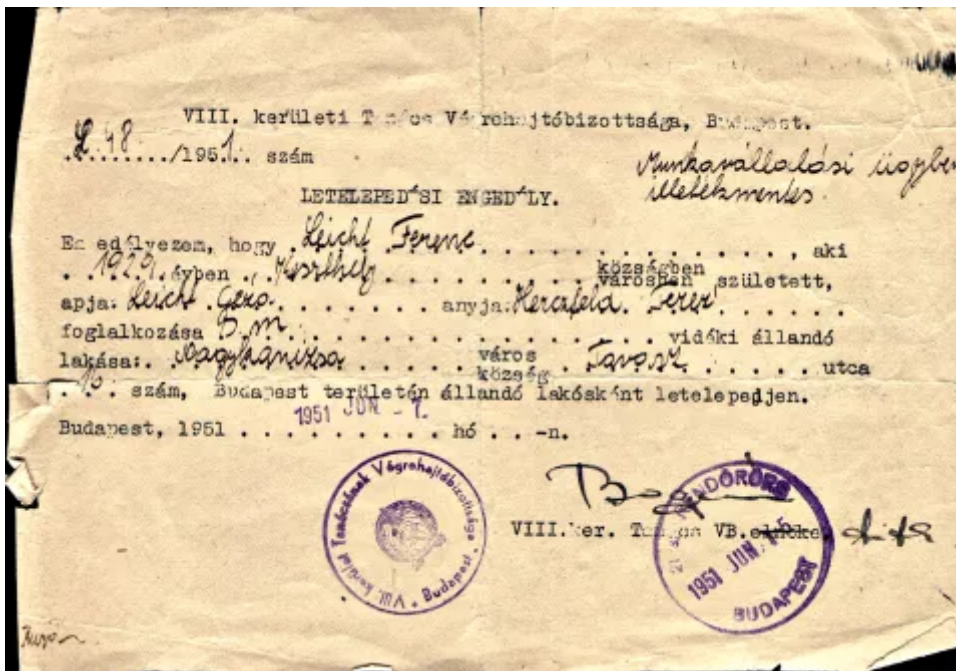

Leicht Ferenc Letelepedési Engedélye

Ezt a letelepedési engedélyt -- a leendő munkahelyem felszólítására -- akkor kértem, amikor Izraelből 1951-ben visszajöttem Magyarországra, és Budapestre akartam költözni. Akkoriban csak ilyen engedély birtokában lehetett a fővárosba költözni és munkahelyen elhelyezkedni. [A Budapestre irányuló nagyméretű migráció és a lakáshiány miatt a Minisztertanács 1951-ben rendeletben [95/1951 (IV.17.) MT] korlátozta a budapesti letelepedést. A rendelet szerint letelepedési engedélyt csak az kaphatott, aki igazolta, hogy munkaviszonya, tanulmányai vagy családi körülményei feltétlenül indokoltá teszik budapesti állandó tartózkodását. Ideiglenes tartózkodási engedéllyel 15 napot lehetett a fővárosban tölteni. A gyakorlatban azonban az adminisztratív korlátozás teljesen eredménytelen maradt (Varga László: "Várostörténet 1945-1956", Budapesti Negyed, 1998. nyár-ősz). -- A szerk.]

Még a hajón megismerkedtem egy családdal, akik szintén visszajöttek, és négy gyönyörű lányuk volt. Az utolsó előtti akkor tizenhat-tizenhét éves volt, és abba úgy belezúgtam, hogy el se lehet képzelni. Eszméletlen szép volt, és nagyon értelmes is. És akkor ott hetegtem vele a hajón, persze a szülei felügyelete mellett. Meg is látogattam őket Budapesten, a Síp utcában kaptak egy üzlethelyiséget, ahol az egész család ott is lakott. De mivel én nem voltam eléggé, hogy mondjam, gyakorlott az udvarlásban, hanem a magam módján beszéltem ezzel a lánnyal, rövid idő után kirúgott. De tudtam, hogy az Egyesült Izzóban dolgozott, és elhatároztam, hogy megpróbálom kibékülni vele, és beléptem az Egyesült Izzóba úgynevezett betanított munkásnak, és az elektroncsőgyártáshoz kerültem. Mert azt tudtam igazolni, hogy egy ideig műszerészetet tanultam, mire betanított műszerésznek felvettek. Azzal a lánnyal aztán soha nem békültem ki, bár ott volt, és naponta láttuk egymást, de le se fűttem.

680 forint volt a kezdő fizetésem, és ebből meg kellett élnem. Albérletben laktam Újpesten, egy nagyon öreg hölgy volt a házinéni, akinek volt egy antik bakfis lánya. Ha jól emlékszem, egy százast fizettem az albérletre, akkor még öt forintért kaptam úgynevezett vonalbérletet, amelyik a lakásomtól az Izzóig és vissza volt jó, naponta egyszer. És nagyon olcsó volt minden. Ebédre az

Izzóban, az üzemi konyhán megebédeltem. Akkor voltak olyan készételkonzervek üvegben: sóletbab kolbásszal, volt pacalpörkölt, nem tudom, tán gulyás. Három- vagy négyféle volt, amiket felváltva vásároltam meg vacsorára. Ha véletlenül éjszakai műszakban voltam, akkor leadtam az ebédjegyet, és éjszaka ettem meg ezeket a konzerveket. Gyalázatosan fizettek, és szabadidőm egyáltalán nem volt. Dolgoztam, mint egy őrült egész nyáron, és akkoriban keresték a munkáskádereket tovább tanulni. Akkor én már többé-kevésbé munkáskádernak számítottam, annak ellenére, hogy be volt írva az életrajzomba, hogy Izraelből jöttem haza. S akkor jelentkeztem esti technikumba, a Landler Jenő Ipari Technikumba, amelyik Újpesten volt. Föl is vettek szépen, és elkezdtem tanulni, szeptemberben. S mit tesz isten, októberben besoroztak, és november ötödikén a Magyar Néphadsereg elvitt katonának.